

Tegen Tandpijn.

Jan. — Wat is het beste middel tegen zeer in de tanden ?

Klaas. — Ga naar den tandarts, en eer ge halverwege zijt, is de pijn al verdwenen.

Moeilijk.

Bediende. — Mijnheer, uw vrouw vraagt door de telefoon of u komt eten.
Patroon. — Ruik eerst eens wat de pot schaft.

't Was zoo.

— Ziet gij die dame ?

— Ja wat is er van ?

— Ware het niet geweest van drie woordjes, die ze verleden jaar zei, dan was ik nu zoo rijk als de zee diep is.

— Maar hoe kwam dat ?

— Wel, haar vader bezat wel drie metaalfabrieken en vier koolmijnen. Ik kon zeker tien millioen in een slag krijgen maar die dame daar, de dochter was laf genoeg om het te beletten .

— Hoe dan toch ?

— Wel, ik vroeg of ze met me wilde trouwen en ze riep uit : « Neen, gij, idioot »

Een kleinen wenk.

Een reiziger moest op een bitter kouden avond een geruimen tijd in een klein station doorbrengen en ging binnen zitten waar een lekker vuurtje brandde. Hij had allen tijd en haalde een sigaar voor den dag om den tijd een weinig te verkorten. Juist kwam de portier binnen en de reiziger zei, met den vinger wijzende naar een bordje, dat in 't lokaal hing « Verboden hier te rooken ».

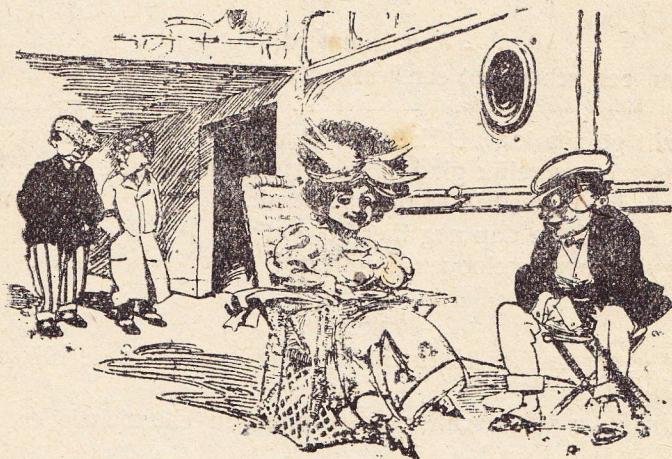
— Ik onderstel dat dit verbod hier niet streng wordt gehandhaafd ?

— O, neen, meneer, zeide de portier met nadruk, ze geven hier zooveel voorschriften, en hij wees op het bordje dat er onder hing en waarop stond : Het is het personeel ten strengste verboden drinkgeld aan te nemen.

Hij kreeg er.

Om te lachen.

Bij 't Afscheid.

De zeereis had veertien dagen geduurd. De boot zou binnen drie uur landen. En Wikkels zegt : « Wel, mijn waarde reisgenoot, we hebben ons beiden vergist. Gij meendet dat ik rijk was en ik, dat gij rijk waart... en ik noemde u een engel en gij mij een knappen jongen... en nu, na veertien dagen, blijkt het, dat geen rijk is... Ik dank u voor het aangenaam gezelschap... en gij mij en we zullen straks welgezind ieder zijn weg gaan... Gij glimlacht en ik glimlach en we zijn het nooit beter eens geweest, hé ? »

Ze hielden hem voor den gek.

Kees Lavers had wat te veel gedronken en hij vroeg aan een politiemans : « Kunt ge me zeggen, waar de overkant der straat is ».

— Natuurlijk, ginder !

— Dat is wonderlijk. Ik kom er juist vandaan, want daar zeiden ze, dat het hier de overkant was.

Te veel verlangd.

Bedelaar : « Een centje alsjeblijft, mijnheertje ».

Voorbijganger : « Zoo'n mensch met flinke armen en beenen geef ik in beginsel niemendal ».

Bedelaar : « Zoudt ge dan willen, dat ik me voor dien onnoozelen cent nog een houten been aanschaft ».

Bijziend.

Kapitein (zeer bijziende). — Wie is daar van den linkervleugel, die niet voorwaarts marcheert ?

Sergeant. — Dat is een lantaarnpaal, kapitein.

Een slimmerd.

Hoofd van een school tot een leerling uit de hoogste klasse, die te laat komt :

— Hoe zijt ge zoo laat, Dirk ? Het is al tien minuten over negen.

— 't Was zoo vreeselijk glad, mijnheer, ik schoot niets op : Als ik twee stappen vooruit deed, gleed ik er drie achteruit.

— En hoe kondt ge dan nog hier komen ?

— Ik ben achteruit geloopt, mijnheer !

Praktisch.

De meester sprak over electriciteit en legde uit, hoe de bliksem er een verschijnsel van is.

— Wie kan nu 't verschil zeggen tusschen electriciteit en bliksem ? vroeg hij.

— Ge moet voor electriciteit betalen en den bliksem krijgen we voor niet ! riep een praktische jongen.

Een vriendelijke groet.

Een soldaat in 't Indische leger kreeg van den burgemeester van zijn dorp bericht, dat zijn vader gestorven was. Hij beantwoordde den brief aldus:

Burgemeester. — Ik dank u voor den dood van mijn vader, en van mijzelf kan ik u vertellen, dat ik in 't hospitaal lig, met nog maar één been, waarmee ik de eer heb u te groeten.

Daardoor kwam het.

— Je dochter is buitengewoon goed opgevoed.

— Dat geloof ik, maar ze is dan ook vanaf haar vijfde jaar het huis uit.

De Pot en de Ketel.

— De buurvrouw is een babbelaarster, zei Lizy tot haar man, toen ze een week getrouwd waren. Ja, een babbelaarster herhaalde ze. Heel den dag ratelt ze en haar werk blijft natuurlijk ongedaan.

— En met wie spreekt ze dan zoo ?

— Met mij natuurlijk; over de haag !

Stekelig.

Anna. — Wat zoudt gij geven voor haar als het mijne ?

Maria. — Ik weet het niet wel, wat hebt gij er voor gegeven ?

In den tijd van Mathusalem.

Mathusalem. — Ja, ja, Sam, ik stel het nog altijd goed. Zoo zachtjes aan worden de kinderen groot. Mijn oudste is nu vier honderd jaar en speelt al flink met den hoepel. Mijn jongste is vijftig en rijdt al in zijn wagentje. De anderen spelen in het veld. En ik hoop weer op een blijde gebeurtenis... Och, ja, het gaat goed.

Scherp.

Een zanger beschuldigde den grooten toondichter Händel eens, in een vlaag van drift, dat hij hem slecht accompaneerde en voegde er bij, dat hij op het klavier zou springen en het in elkaar trappen, als hij het niet anders deed.

« Waarschuw mij vooraf, wanneer gij dit doen zult », zei de meester « dan zal ik het in de gazet aankondigen. Ik ben zeker, dat er meer publiek zal komen om u te zien springen, dan om u te hooren zingen ».

Een Wensch.

Man. — Zie eens vrouwtje, mijn portret. Het lijkt goed. hé.

Vrouw. — Het is schoon en ik wilde, dat ge altijd zoo vriendelijk keekt. Ik zie nu toch, dat ge het kunt.

Even denken.

Oude heer (tot bedelaar, dien hij 5 cent gegeven heeft) : En wat zijt ge nu van plan daarmede te doen ?

Bedelaar : Dat moet ik nog even overleggen meneer. Misschien koop ik er een lijfrente voor, misschien beleg ik het in Amerikanen. Wat zou u mij wel raden ?

Lotgenooten.

Een dokter werd om twee uur in een kouden nacht per telefoon geroepen bij een patient, drie kwartier ver.

Toen hij bij den «zieke» kwam, zei deze : — Dokter, ik heb geen bijzondere pijn; maar ik heb een gevoel, dat mijn laatste uur nabij is.

De dokter voelde zijn patiënt den pols en luisterde naar het kloppen van zijn hart.

— Hebt ge uw testament gemaakt ? vroeg hij.

De man werd bleek. — Neen, dokter, op mijn leeftijd... Ach, het is toch niet waar ?... Het kan niet waar zijn !...

— Wie is uw notaris ?

— De Brave. Maar...

— Ik zou u raden hem terstond hier te laten komen.

De patiënt ging, bleek en bevend, naar de telefoon.

— Laat ook uw vader roepen en uw...

— Maar, dokter, denkt gij werkelijk, dat ik zal sterven ?... De man stond te rillen en te beven.

Toen keek de dokter hem strak aan en zei : — Neen, dat denk ik niet. Er scheelt u niets. Maar ik wilde niet de eenige zijn, die in dezen kouden nacht door u voor den gek werd gehouden.

Verkeerde diagnose.

Dokter. — Och, och, Doris, wat ziet ge er uit ! Zeker zijt ge op de ker-mis weer aan 't bakkeleien geweest, nietwaar ?

Doris. — Neen, dokter ! — Ik heb maar vrede gemaakt !

Mislukte voorzorg.

In een apotheek was een bediende, die zeer snoepachtig en bovendien erg onhandig was; elk oogenblik brak hij het een of het ander.

Op zekeren dag kreeg zijn patroon van een goeden vriend twee flesschen wijn ten geschenke, die hij tot een zekere gelegenheid wilde bewaren.

Om zeker te zijn dat zijn sloeplustige provisor er niet aan kwam plakke hij op de flesschen het in de apotheek gebruikelijke etiket « Vergif » er op en legde ze in den kelder. Eenige dagen later vond hij, thuis komende, zijn bediende dronken in het laboratorium.

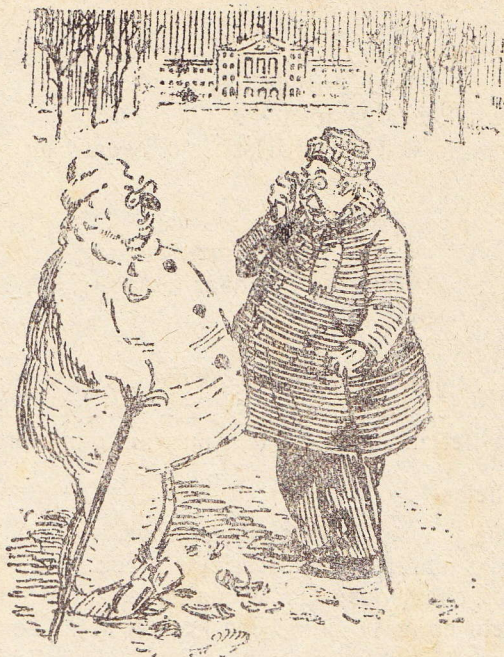
Op zijn dringende vraag bekende hij, dat hij een dure buis gebroken had en uit vrees voor een straf vergif had ingenomen ; hij had de twee flesschen « Vergif » leeggedronken !

In de Herberg.

— Zeg eens Jan, wat ziet gij er uit, wie heeft u zoo toegetakeld ? Zeg eens even welken ezel van een barbier houdt gij er op na ?

— Ik ?... Ik scheer mij tegenwoordig zelf.

Een Gelijkenis.

(Tit Bits).

Leeraar der school. — De jongens hebben een sneeuwpop gemaakt... Wel, laat eens zien... Die pop lijkt sterk op iemand, dien ik ken. Wien hebben die deugnieten nu willen nabootsen ?

Te veel geëischt.

Jonge huisvrouw (tot den eierboer) : « Die eieren, die ge mij gister verkocht hebt, waren werkelijk lekker. Breng mij er morgen weer vier-en-twintig, maar van dezelfde hen ».

Voor 't Gerecht.

Rechter : « Getuige, schaamt gij u niet in zulk een toestand voor 't gerecht te verschijnen ? Wascht gij u dan nooit ? »

Vagebond : « Heer president, ik heb nooit in de watersport belang gesteld.

Nog te veel.

Leerling. — Er is zeker een fout op mijn bulletijn. Ik geloof niet dat ik een nul verdiende voor rekenen.

Meester. — Verdiend neen, maar ik moest wel nul geven, want ik kan niet lager gaan.

Munchhausen.

A. : « Ge zult wel avonturen gehad hebben, zoo tien jaar lang in de warme landen ».

B. : « Alsjeblieft. Eens zie ik onder het zwemmen twee monsters op me afkomen, een haai en 'n zwaardvisch ».

A. : « En wat deedt ge toen ? »

B. : « Ik ontnam den zwaardvisch z'n zwaard en stak het den haai in den buik ! »

A. : « Held ! »

Anders opgevat.

Klup wil klerk worden en de baas vraagt : « Waar zijn uw getuig-schriften ».

— Getuig-schriften ?

— Ja, het stond toch in de aankondiging.

— O, ik meende, dat het op u sloeg... dat gij de beste getuig-schriften zoudt toonen. Als het anders is, vertrek ik, want dan worden we het toch niet t'akkoord.

Baas toven baas.

Een Waal was aan 't bluffen over zijn streek.

— Ha, zei hij, chez nous; daar was al vroeg de kultuur en de beschaving. Over laatst braken ze in Wallonië een kasteel af en ze vonden veel draden, een bewijs, dat ze bij ons over eeuwen al de telegrafie kenden.

— O, antwoordde de Vlaming, in Vlaanderen was het al anders. Verleden jaar braken ze een kasteel af bij Brugge en ze vonden geen draden, en dat bewijst, dat over eeuwen de draadloze telegrafie al in Vlaanderen bekend was.

Wijn en jicht.

Lord Derby, die reeds langen tijd aan jicht had geleden, ontving eens van een wijnhandelaar een proefflesch met een begeleidend schrijven, waarin verzekerd werd, dat deze wijn een uitstekend middel tegen jicht was.

Reeds den volgenden dag zond lord Derby hem de flesch nog meer dan halivol terug met het volgende briefje er bij :

— Mijnheer, ik heb uw wijn ontvangen en geprobeerd, ik heb echter liever de jicht !

Te jong.

De jonge heer Spits vroeg aan M. Snor de hand van zijn dochter.

— Hoe oud zijt gij ? vroeg M. Snor.

— Achttien jaar.

— Dan zijt gij nog te jong ; mijn dochter is er vier en twintig. Dat verschil is te groot. Wacht nog zes jaar dan zijt gij even oud.

Wat hij wist.

Onderwijzer. — Jan, wat weet ge van de koekoek ? — Jan, die wel eens gehoord of gelezen heeft, dat de koekoek geen eigen nest bouwt, maar zijn eieren in het nest van een anderen vogel legt, zich evenwel het rechte niet herinneren kan, antwoordt :

— De koekoek legt zijn eieren zelf niet, mijnheer.

Toch nog een troost.

Student Meier gaat 't nachts om één uur naar huis. In een afgelegen straat ontmoet hij een tamelijk verdacht uitziend persoon, die hem staande houdt met de vraag :

— Kunt u me ook zeggen hoe laat het is ?

Meier gelooft een gauwdief voor zich te zien, die slechts gelegenheid wil hebben hem het horloge uit den zak te rukken. Zonder zich lang te bedenken geeft hij hem een ongemakkelijken slag op het hoofd, zeggende :

— 't Heeft juist één uur geslagen.

De vagebond loopt schreeuwend en scheldend weg, plotseling blijft hij staan, slaat zich voor 't hoofd en zegt :

— Nu, 't is nog een geluk, dat ik het hem niet één uur geleden gevraagd heb.

Vraag.

— Wat zoudt gij wel voor uw Nieuwjaar willen, vroeg juffrouw Spits aan mijnheer Duffel.

— Een paar kousen, zei de andere.

— En wat moet daarin zijn ?

— Uw voetjes, zei van Duffel.

Schuldbesef.

In een dagblad werd geschreven, dat in zekere stad een man woonde, die in geen 25 jaar een enkel dag nuchter geweest was.

Ofschoon er geen naam genoemd was, ontving de redactie niet minder dan 21 brieven met den eisch, die woorden in te trekken — daar die inzenders van die brieven er een persoonlijke belediging in zagen.

Slim.

Een dienstmeisje dat pas in 'n nieuwen dienst was gekomen, had toen zij de tafel dekte, mes, lepel en vork aan de linkerzijde der borden gelegd. De vrouw des huizes zag dit en gaf last dat gereedschap aan den anderen kant der borden te plaatsen.

— Wel, ik heb maar eenvoudig de tafel om te draaien, mevrouw, dan is alles in orde ! zei de verstandige meid.

Hij zoekt toch.

Vrouw. — Zoekt ge naar de tanden van de kam, dat ge daar zoo lang staat.

—Man. — Neen; maar ik zoek naar haartjes op mijn hoofd, om ze netjes te kammen.

Vergelijking.

Een burgemeester in een Vlaamsch dorp houdt een toespraak bij de inwijding van een nieuwen brandspuit en zegt :

— Nu hoop ik dat het met de nieuwe brandspuit zal gaan als met de oude vrijster van dit dorp : Altijd gereed en nooit gevraagd.

De slaapmuts.

De douanier haalt een flesch drank uit het valies der dame en zegt nijdig : « Ha, ge zegt dat het allemaal kleeren waren.

— 't Is zoo !

— En deze drank ?

— Dat is de slaapmuts van mijn man.

RAADSELPRIJSKAMPEN.

Uitslagen in het voïgend nummer. Ook nadere inlichtingen over de volgende raadseleprijskampen.

BERICHT.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Laatst verschenen werkje : B. HANS, *Jongens van den Waterkant*.

Nr 15.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 10 Februari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

